

Arrest

nr. 227 247 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 13 oktober 2015 en hebben zich voor een eerste maal vluchteling verklaard op dezelfde dag.

Op 18 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers. In arrest nr. 201 211 van 16 maart 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Verzoekers gingen niet in cassatieberoep.

1.2. Op 27 maart 2018 dienden verzoekers in hoofde van hun kinderen Z., Za. en A. S. een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de kinderen van verzoekers. Bij arrest nr. 215 118 van 14 januari 2019 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen.

1.3. Zonder België te verlaten, dienen verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming (ofwel: eerste volgend verzoek om internationale bescherming) in op 26 februari 2019.

Op 13 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van de verzoeken. Deze beslissingen werden op 14 juni 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoeker Y. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y. M., bent geboren in de stad Mazar -i- Sharif gelegen in de provincie Balkh. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. U spreekt Dari. U woonde in Mazar -i- Sharif tot het jaar 2009. Omdat er op dat moment veel jonge mannen naar Europa vertrokken en u dit ook wou doen bent u toen uit Afghanistan vertrokken. U reisde naar het Verenigd Koninkrijk. U diende geen verzoek om internationale bescherming in. Omdat uw vader ziek was en uw familie wou dat u terugkwam keerde u met de hulp in van het IOM terug naar Afghanistan. U bent toen in totaal zo'n twee maanden weggeweest uit Afghanistan. Na uw terugkomst huwde u met R. M.. Jullie kregen drie kinderen.

U komt uit een welgestelde familie. Uw vader bezat een heel aantal appartementen en winkels in Mazar -i- Sharif die hij verhuurde. Een van die winkels had hij aan u gegeven en u inde de huurinkomsten. U had ook twee vrachtwagens waarmee u in opdracht van verschillende bedrijven goederen vervoerde. Om dit te doen had u twee chauffeurs en twee schoonmakers in dienst. U werkte oa. voor het leveranciersbedrijf Yaqin, waarvoor u olie transporteerde naar Amerikaanse basissen doorheen Afghanistan. Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een telefoontje. In dit telefoontje werd u gezegd dat u geen echte moslim was omdat u voor de Amerikanen werkte. Dertien dagen later waren uw twee chauffeurs op de terugweg van een transport, toen ze een checkpoint van de taliban naderden. Uit angst verlieten ze de wagens. Ze namen met u contact op en u zei hen dat ze melding van de gebeurtenissen diende te gaan maken bij de autoriteiten, hetgeen ze ook effectief gedaan hebben. De dag dat uw chauffeurs uw trucks achterlieten kreeg u opnieuw een telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn zei u dat ze uw telefoonnummer in de trucks hadden gevonden en dat u voor de Amerikanen werkte en dat u binnen de week zou worden vermoord. Na dit telefoontje kwamen er nog enkele keren onbekende personen naar uw huis. Ze vroegen naar u maar uw moeder antwoordde dat u niet thuis was. Door deze gebeurtenissen besloten jullie Afghanistan te verlaten. Voor u uit het land vertrok heeft u uw chauffeurs nog twee keer ontmoet en hen verteld dat u uit Afghanistan ging vertrekken. Ook heeft u dit gemeld aan het bedrijf Yaqin. Op 12 subhula 1394 (3 september 2015) vertrok u uit Afghanistan. Enkele maanden eerder was u voor u zelf en uw gezin een paspoort gaan aanvragen in Kabul. In Mazar -i- Sharif ging u een visum aanvragen om naar Iran te reizen. Toen jullie dit ontvingen, vertrokken jullie uit Afghanistan en reisden jullie naar Iran. Jullie reisden verder richting Europa en kwamen uiteindelijk op 13 oktober 2015 in België aan. Diezelfde dag dienden jullie, u en uw vrouw, een verzoek om internationale bescherming in. U stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw eerste verzoek legde u een kopie neer van uw taskara en die van uw vrouw en de originele taskaras van uw kinderen, 17 familiefoto's, een origineel document over de aankoop van een vrachtwagen en een origineel document van uw werk met tabellen.

Op 18 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw vrees niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 16 maart 2019. U diende geen cassatieberoep in.

Op 27 maart 2018 dienden u en uw vrouw in hoofde van uw kinderen, Z. (18/12233), Za. (18/12233c) en A. S. (18/12233d), een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2018 nam het CGVS ook in de dossiers van uw kinderen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 januari 2019 volgde de RvV de beslissingen van het CGVS.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 26 februari 2019 samen met uw vrouw een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u onterecht een negatieve beslissing heeft gekregen van het CGVS. Het CGVS zou u negatieve beslissing hebben gegeven omdat u niet genoeg informatie kon geven over de Amerikaanse basissen naar waar u goederen transporteerde, zo meent u. U verklaart dat u niet zelf als chauffeur werkte maar de eigenaar van de vrachtwagens was en daarom niet veel informatie kan geven over deze locaties. U legt verschillende transportdocumenten neer, alsook informatie in verband met de veiligheidssituatie in de provincie Balkh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Het CGVS merkte onder meer op dat uw mogelijke associatie met de buitenlandse mogendheden uiterst beperkt bleek en dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend, niet geloofwaardig waren. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij gevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Het louter herhalen van uw eerder bedrieglijk bevonden relaas kan de geloofwaardigheid uiteraard niet herstellen.

Wat betreft de transportdocumenten die u heden aanbrengt, moet worden vastgesteld dat deze de eerdere appreciatie van het CGVS ook niet kunnen ombuigen. Ten eerste kan aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien trok het CGVS het gegeven dat u eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde

niet in twijfel. Het loutere feit dat u eventueel soms vrachtvervoer deed naar Amerikaanse basissen is op zich geen reden om u internationale bescherming toe te kennen. U dient immers in concreto uw vrees aan te tonen. Nergens haalde u geloofwaardige elementen aan waaruit kon worden afgeleid dat u door de Taliban zou zijn geveiseerd. De door u neergelegde transportdocumenten werpen geen ander licht op de zaak. Immers bewijzen deze stukken, die geeneens uw naam vermelden, niet dat de Taliban u zouden hebben willen vermoorden omwille van uw zagezegde betrokkenheid bij dergelijke transporten.

Met betrekking tot de informatie die u neerlegt over de veiligheidssituatie in de provincie Balkh en Mazar-i-Sharif in het bijzonder dient te worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doen aan de analyse van het CGVS die u hieronder kan lezen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 79, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 47-

51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.3.2. De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoekster R. M., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, R. M., bent geboren in de stad Mazar -i- Sharif gelegen in de provincie Balkh. U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Qizilbash van origine te zijn. U spreekt Dari. U bent gehuwd met Y. M. en jullie hebben drie kinderen.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie familie in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing aan uw man (15/29131): U komt uit een welgestelde familie. Uw vader bezat een heel aantal appartementen en winkels in Mazar -i- Sharif die hij verhuurde. Een van die winkels had hij aan u gegeven en u inde de huurinkomsten. U had ook twee vrachtwagens waarmee u in opdracht van verschillende bedrijven goederen vervoerde. Om dit te doen had u twee chauffeurs en twee schoonmakers in dienst. U werkte oa. voor het leveranciersbedrijf Yaqin, waarvoor u olie transporteerde naar Amerikaanse basissen doorheen Afghanistan. Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u een telefoontje. In dit telefoontje werd u gezegd dat u geen echte moslim was omdat u voor de Amerikanen werkte. Dertien dagen later waren uw twee chauffeurs op de terugweg van een transport, toen ze een checkpoint van de taliban naderden. Uit angst verlieten ze de wagens. Ze namen met u contact op en u zei hen dat ze melding van de gebeurtenissen diende te gaan maken bij de autoriteiten, hetgeen ze ook effectief gedaan hebben. De dag dat uw chauffeurs uw trucks achterlieten kreeg u opnieuw een telefoontje. De persoon aan de andere kant van de lijn zei u dat ze uw telefoonnummer in de trucks hadden gevonden en dat u voor de Amerikanen werkte en dat u binnen de week zou worden vermoord. Na dit telefoontje kwamen er nog enkele keren onbekende personen naar uw huis. Ze vroegen naar u maar uw moeder antwoordde dat u niet thuis was. Door deze gebeurtenissen besloten jullie Afghanistan te verlaten. Voor u uit het land vertrok heeft u uw chauffeurs nog twee keer ontmoet en hen verteld dat u uit Afghanistan ging vertrekken. Ook heeft u dit gemeld aan het bedrijf Yaqin. Op 12 sumbula 1394 (3 september 2015) vertrok u uit Afghanistan. Enkele maanden eerder was u voor u zelf en uw gezin een paspoort gaan aanvragen in Kabul. In Mazar –i- Sharif ging u een visum aanvragen om naar Iran te reizen. Toen jullie dit ontvingen, vertrokken jullie uit Afghanistan en reisden jullie naar Iran. Jullie reisden verder richting Europa en kwamen uiteindelijk op 13 oktober 2015 in België aan. Diezelfde dag dienden jullie, u en uw vrouw, een eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelt niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van uw taskara en die van uw vrouw en de originele taskaras van uw kinderen, 17 familiefoto's, een origineel document over de aankoop van een vrachtwagen en een origineel document van uw werk met tabellen.

Op 18 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw vrees niet aannemelijk kon maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 16 maart 2019. U diende geen cassatieberoep in.

Op 27 maart 2018 dienden u en uw man in hoofde van uw kinderen, Z. (18/12233), Za. (18/12233c) en A. S. (18/12233d), een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2018 nam het CGVS ook in de dossiers van uw kinderen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 januari 2019 volgde de RvV de beslissingen van het CGVS.

U verlaat het grondgebied niet en dient op 26 februari 2019 samen met uw man een tweede verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen. Daarnaast haalt u aan dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh danig verslechterd is waardoor het niet veilig is om terug te keren. U vreest eveneens dat men zal denken dat u een afvallig persoon bent geworden door uw verblijf in Europa. U meent bovendien dat uw kinderen bij een terugkeer problemen zullen kennen in Afghanistan door hun verblijf hier in België en dat ze ontvoerd zouden kunnen worden. U legt zelf geen documenten neer te staving van uw tweede verzoek. U verwijst naar de documenten die door uw man werden neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en naar de documenten die uw man heeft neergelegd ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In de beslissing van uw man werd gemotiveerd waarom deze documenten de eerdere appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen.

Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u ongelovige zou zijn geworden, kan dit evenmin als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Dit is slechts een vermoeden dat u op geen enkele manier in concreto aantoonbaar is. Het loutere feit dat u enige tijd in Europa heeft verbleven is niet van die aard om een risico te vormen bij terugkeer.

Met betrekking tot de vrees die u inroept ten aanzien van uw kinderen, met name het gegeven dat ze hier in België geïntegreerd zijn en dat ze hierdoor problemen zullen kennen bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook uw vrees dat ze de kans lopen ontvoerd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze elementen reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat in hun naam werd ingediend. Het CGVS ging hierbij over tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en werd hierin gevolgd door de RvV. Het CGVS verwijst hiervoor naar het arrest 215 118 van 14 januari 2019 dat u in het administratief dossier kan terugvinden. U brengt geen nieuwe elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden. Bijgevolg volstaat deze verklaring dan ook niet om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 79, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In

deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm

aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-i-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951

en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en hun verzoeken aldus gegrond dienen te worden verklaard.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 6 september 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 88-94, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update*” van mei 2018, p. 1-24 en 47-51, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van juni 2019, p. 1-66 en 96-101 en het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een psychologisch attest van psychotherapeut J. V.O. van 9 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de eerste verzoeken om internationale bescherming van verzoekers werden geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de taliban omwille van het feit dat verzoeker eigenaar was van twee vrachtwagens die onder meer olie transporteerden naar Amerikaanse basissen doorheen Afghanistan. Dienaangaande oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 16 maart 2018 als volgt:

“(…)

Verzoeker maakt gelet op het door hem beschreven profiel en de gegevens in het dossier niet aannemelijk dat zijn mogelijke associatie met de Amerikaanse troepen dermate groot was dat hij door de taliban kon worden aanzien als een verrader en om die reden een risico op vervolging liep. Vooreerst blijkt dat hij niet op rechtstreekse wijze samenwerkte met de Amerikaanse troepen. Verzoeker verklaarde dat hij zelf geen contractuele relatie had met de bestemming van de goederen waarvan hij het transport voor zijn rekening nam, maar enkel met de leverancier van deze goederen. Wat betreft de olie bestemd voor de Amerikaanse troepen, werkte verzoeker in opdracht van het bedrijf Yaqin, dat verantwoordelijk was voor de contracten inzake de levering van olie aan de buitenlandse troepen. Behalve voor Yaqin vervoerde de verzoeker ook goederen in opdracht van andere bedrijven. Deze transporten werden niet door verzoeker zelf uitgevoerd, maar wel door twee chauffeurs die hij in dienst had (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 12-15). Verzoeker vermeldde overigens dat hij geen speciale relatie met de Amerikanen had en dat er honderden vrachtwagens waren die hetzelfde deden als hij, met name olie vervoeren in opdracht van andere bedrijven naar de Amerikanen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 14). Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij rechtstreeks contact had met de Amerikanen of andere buitenlanders. Daarnaast blijkt verzoeker steeds verbleven te hebben in de noordelijke stad Mazar-e-Sharif, die volgens de informatie in het administratief dossier tot de veiligere steden van Afghanistan behoort en buiten de gebieden valt waar de taliban een sterke aanwezigheid hebben. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor zelf aan dat er geen taliban waren waar hij zich bevond en dat zij zich op andere plaatsen bevonden. Om die reden zou het volgens hem voor de taliban onmogelijk zijn geweest om hem in Mazar-e-Sharif te vinden, tenzij hij door iemand zou zijn verklikt. Hem gevraagd wie dit dan zou hebben gedaan, stelt hij geen idee te hebben en verwijst hij slechts naar het feit dat iedereen in zijn business meer geld wil verdienen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 20). In het licht van deze omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoeker door de taliban kon worden geïdentificeerd als vijand. In hun verzoekschrift merken de verzoekende partijen op dat het feit dat verzoeker niet rechtstreeks samenwerkte met de Amerikaanse troepen voor de taliban weinig relevant is, nu uit richtlijnen van UNHCR blijkt dat het volstaat om door de taliban te worden gepercipieerd als een aanhanger van de regering of de internationale gemeenschap om het risico te lopen door hen te worden geïdentificeerd. De verzoekende partijen gaan er evenwel aan voorbij dat in casu concrete elementen ontbreken op basis waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker in het vizier van de taliban zou zijn gekomen als (gepercipieerde) sympathisant van de Amerikanen.

Verder kunnen ook verzoekers verklaringen aangaande de acties die de taliban ten aanzien van hem ondernomen zouden hebben niet overtuigen. In de periode tussen het tweede telefoontje, toen verzoeker door de taliban met de dood werd bedreigd, en zijn vertrek uit Afghanistan zouden er een aantal keer personen naar verzoekers huis gekomen zijn die naar hem vroegen. Ook na zijn vertrek zou er nog zijn aangebeld door personen die naar verzoeker vroegen. Deze personen zouden echter telkens genoeg hebben genomen met het antwoord van verzoekers moeder dat hij niet thuis was (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 19, 22). Als de taliban werkelijk de intentie hadden verzoeker te vermoorden, is het niet aannemelijk dat ze een aantal keer naar hem kwamen vragen maar verder geen enkele actie ondernamen, al was het maar om hun dreigementen kracht bij te zetten. Verzoeker had gedurende een maand de gelegenheid om zijn vertrek voor te bereiden en onder meer zijn chauffeurs op te zoeken en uit te betalen (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22, 23). Een dergelijke gang van zaken is maar moeilijk te verenigen met verzoekers beweerde vrees om door de taliban te worden vermoord bij terugkeer naar Afghanistan.

“(…)

Het loutere gegeven dat verzoeker heeft samengewerkt met Afghaanse bedrijven die opdrachten krijgen van buitenlandse troepen kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.”

Voorts wordt in het 's Raads arrest nr. 201 211 van 16 maart 2018 betreffende de vrees die verzoekster in hoofde van haar kinderen inroept nog overwogen als volgt:

“Wat betreft het verwijt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen, merkt de Raad vooreerst op dat zij hebben

nagelaten hun asielaanvraag mede in naam van hun kinderen in te dienen. Om die reden is de verwijzing naar artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat betrekking heeft op de asielaanvraag van een minderjarige en op het gehoor in het kader van het onderzoek van deze aanvraag, in casu niet dienstig.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partijen eveneens aangevoerd.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat hun kinderen een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij in Afghanistan naar school zouden gaan. Zij verwijzen naar een rapport van UNHCR waarin de precare veiligheidssituatie in Afghanistan een belangrijke belemmering voor de toegang tot onderwijs wordt genoemd, maar tonen niet aan dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, zijnde de stad Mazar e-Sharif gelegen in de provincie Balkh, van die aard is dat schoolgaande kinderen er een bijzonder risico lopen. De verzoekende partijen betogen verder dat vooral hun oudste dochter een ernstig veiligheidsrisico zou lopen indien zij naar school zou gaan en stellen dat kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, volgens voormelde richtlijnen van UNHCR een risicoprofiel hebben. De Raad merkt op dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu worden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van de kinderen van de verzoekende partijen aannemelijk maken. Uit hun verklaringen blijkt dat hun oudste dochter in Afghanistan dagelijks in de

voormiddag naar de kinderopvang ging en dat zij dit niet meer toelieten toen verzoeker een tweede keer door de taliban werd bedreigd (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22; stuk 10, gehoorverslag verzoekster, p. 3). In de mate dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, kan evenmin worden aangenomen dat zijn oudste dochter als gevolg daarvan verhinderd werd naar de kinderopvang te gaan.

Ter terechtzitting van 21 februari 2018 wijst de tweede verzoekende partij erop dat haar jongste dochter in België Nederlands leert. Dit gegeven houdt echter geen verband met de vrees die de verzoekende partijen in hoofde van hun kinderen stellen te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst, noch met het eventuele risico op ernstige schade dat zij daar zouden lopen.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Tevens wordt in 's Raads arrest nr. 215 118 van 14 januari 2019 aangaande de verzoeken in hoofde van de kinderen van verzoekers nog op omstandige wijze geoordeeld als volgt:

“Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Met betrekking tot jouw verwijzing en die van je moeder naar de problemen die jouw vader in Afghanistan zou gekend hebben moet er vooreerst op gewezen worden dat jouw ouders deze problemen zelf reeds aanhaalden in het kader van hun eigen asielaanvragen. Het CGVS nam in het kader van hun asielaanvragen op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 16 maart 2018. In het kader van jouw eigen asielaanvraag haalden jij noch jouw moeder enig element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvragen van jouw ouders. Het CGVS merkt op dat jij verklaarde dat jullie Afghanistan verlieten omdat IS jouw vader wou doden, je weet echter niet waarom IS je vader wou doden (CGVS 1812233, p. 7). Je gaf aan dat je hoorde dat IS slecht is en dat je vreest dat IS jou of je familie zou doden, je weet echter niet waarom IS jullie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7).

Je ouders verklaarden echter dat je vader problemen had met de taliban, niet met IS (CGVS gehoorverslagen 1529131 en 1529131B, dd. 09/08/2017). Je zei dat je grootvader en de moeder van je tante gedood zijn door IS (CGVS 1812233, p. 7). Er blijkt echter uit de verklaringen van jou en je moeder dat je grootvader, die recent overleed, stierf ten gevolge van ziekte (CGVS, p. 10) en dat je andere grootvader nog leeft (CGVS 1812233, p. 6, 12). Jouw ouders maakten op geen enkel moment, noch in de onderhouden in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming, noch in die in het kader van de verzoeken van jou, je zus en en je broer, melding van een familielid dat gedood is door IS. Gezien jouw jonge leeftijd op het moment van je vertrek uit Afghanistan, je was immers ongeveer vijf jaar oud toen je Afghanistan verliet, jouw beperkte herinneringen aan Afghanistan (CGVS, p. 6) en de weinig eenduidige verklaringen van jou en jouw ouders kunnen jouw verklaringen over de vermeende problemen van je familie met IS niet als geloofwaardig worden beschouwd. Gezien de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van je ouders kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de vermeende problemen van jouw vader met de taliban. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen (zie blauwe map).

Met betrekking tot jouw vrees voor IS in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat uit jouw verklaringen blijkt dat je hierbij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie en deze vrees niet personaliseert. Je hoorde immers in het algemeen dat IS slecht is en mensen doodt, je hebt zelf nooit mensen van IS gezien en je weet niet waarom IS je familie zou doden (CGVS 1812233, p. 6, 7). Met betrekking tot jouw verklaring dat familieleden van jou gedood zijn door IS werd hierboven reeds opgemerkt dat dit niet geloofwaardig is.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er, gelet op de informatie in het administratief dossier, kan worden van uitgegaan dat verzoekende partijen in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kunnen vinden en dat het gegeven dat het raar zou zijn voor eerste en tweede verzoekster om enkel met meisjes op school te zitten geen verband houdt met de vrees ten

aanzien van Afghanistan of met het eventuele risico op ernstige schade dat zij daar zouden lopen. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“Met betrekking tot de verklaring van je moeder dat je in Afghanistan niet naar school zal kunnen gaan omdat de situatie van meisjes op school er niet goed is, omdat je ouders geen geld hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan, omdat kinderen onderweg naar school ontvoerd worden en omwille van de algemene onveiligheid (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 5, 6) dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Balk heel wat scholen gevestigd zijn, zowel lagere scholen, middelbare scholen als instellingen van hoger onderwijs, en zowel scholen voor jongens, scholen voor meisjes als gemengde scholen. Er kan dan ook worden aangenomen dat je in Mazar-e-Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Dat het raar zal zijn voor jou om enkel met meisjes op school te zitten (CGVS 1812233, p. 11), zoals je moeder zei, houdt geen verband met de vrees ten aanzien van jouw land van herkomst, noch met het eventuele risico op ernstige schade dat jij daar zou lopen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt hebben de voornaamste barrières voor meisjesonderwijs buiten het schoolsysteem te maken met de economische situatie van de familie en conservatieve opvattingen en tradities binnen de gemeenschap (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit zijn redenen die je moeder ook aanhaalt, echter kan er in dit geval geen geloof aan worden gehecht. Dat je ouders geen geld zouden hebben om jou, je broer en zus naar school te laten gaan is vooreerst louter een reden van economische aard die niet kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Bovendien merkt het CGVS op dat uit de verklaringen van je ouders in het kader van hun asielaanvragen blijkt dat jullie naar Afghaanse normen een bemiddelde familie zijn, zo was je vader hoofd van een transportbedrijf en had je familie aan vaders kant meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6, 11). Gevraagd of je vader opnieuw zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan, haalde je moeder slechts aan dat zijn leven in gevaar is omwille van de taliban en dat de taliban overal in Afghanistan zijn (CGVS 1812233, p. 12). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen van je vader met de taliban, acht het CGVS je vader in staat om opnieuw te werken in Afghanistan en zo in het levensonderhoud en de scholing van zijn kinderen te voorzien. Voorts merkt het CGVS op dat je paternale grootvader recent overleed, maar dat je moeder zelfs niet weet of je vader, de enige zoon, recht heeft op een deel van de erfenis (CGVS 1812233, p. 10).

Nochtans blijkt uit de verklaringen van je vader in het kader van zijn asielaanvraag dat je grootvader en zijn broer eigenaar waren van meer dan 20 winkels die verhuurd werden (CGVS 1529131, p. 6). Dat je moeder zelfs niet weet of je vader recht heeft op een deel van de erfenis ondermijnt de geloofwaardigheid van haar bewering niet genoeg geld te hebben om haar kinderen naar school te laten gaan.

Gevraagd waarom de situatie voor meisjes op school in Afghanistan niet goed is, zei je moeder dat men er in Afghanistan niet van houdt dat meisjes naar school gaan en dat dit een negatieve impact zal hebben op haar kinderen (CGVS 1812233, p. 11). Echter blijkt uit de verklaringen van je moeder dat je beide ouders willen dat hun kinderen studeren (CGVS 1812233, p. 10), dat jij naar een privé-kleuterschool ging toen je nog in Afghanistan woonde (CGVS 1592131B, p. 3), dat je grootmoeder les gaf aan een meisjesschool (CGVS 1812233, p. 12 en CGVS 1592131, p. 6), dat je grootouders blij zijn dat je naar school gaat nu (CGVS 1812233, p. 12) en dat het er voor je ouders en familie in Afghanistan niet toe doet dat je in België naar een katholieke school gaat (CGVS 1812233C, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt allerminst dat jouw omgeving naar Afghaanse normen conservatief is en je omwille hiervan niet naar school zou kunnen gaan.”

De commissaris-generaal stelt evenzeer op goede gronden dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij in Afghanistan naar school zouden gaan. De commissaris-generaal wijst wat dit betreft in de bestreden beslissingen terecht op het volgende:

“De Raad stelde reeds in haar arrest in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van je ouders dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu werden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van jou, je broer en zus aannemelijk maken. Het CGVS herhaalt in deze context de volgende opmerking van de Raad: “Uit hun verklaringen blijkt dat hun oudste dochter in Afghanistan dagelijks in de voormiddag naar de kinderopvang ging en dat zij dit niet meer toelieten toen verzoeker een tweede keer door de taliban werd bedreigd (stuk 9, gehoorverslag verzoeker, p. 22; stuk 10, gehoorverslag verzoekster, p. 3). In de mate dat op basis van het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, kan evenmin worden aangenomen dat zijn oudste dochter als gevolg daarvan verhinderd werd naar de kinderopvang te gaan.” Met betrekking tot het risico op ontvoering van jou, je zus en broer zei je moeder in algemene bewoordingen dat jullie ontvoerd

zullen worden omdat jullie meisjes zijn of ontvoerd zullen worden voor geld of misbruik, en dat ontvoeringen van schoolkinderen bijna elke dag gebeuren in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 11 en CGVS 1812233D, p. 5). Deze algemene bewering volstaat echter niet om aan te tonen dat jij, je broer of zus in jullie land van herkomst werkelijk zullen worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat. Je moeder verklaarde dat jij, je broer en zus specifiek zouden geïdentificeerd worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn na jullie terugkeer uit Europa, ze zouden dit met name kunnen afleiden uit jullie kledij en taal (CGVS 1812233, p. 11, 12). Dat jullie ontvoerd zouden worden omdat mensen zouden denken dat jullie rijk zijn blijft echter een blote bewering. Je moeder verklaarde immers dat in haar familie nooit kinderen werd ontvoerd (CGVS 1812233D, p. 5), nochtans waren jullie een bemiddelde familie in Afghanistan. Gevraagd of je moeder schoolkinderen kende die ontvoerd zijn, vernoemde ze enkel een buurjongen die niet van een rijke familie was (CGVS 1812233D, p. 5). Voorts merkt het CGVS op dat verwacht kan worden dat je bij terugkeer naar Afghanistan kledij zou dragen aangepast aan de heersende culturele normen. Met betrekking tot je taalgebruik merkt het CGVS op dat het feit dat je in België soms Nederlands en soms Farsi spreekt met je ouders (CGVS 1812233, p. 6, 10) niet voldoende is om te concluderen dat je in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van je taalgebruik geïdentificeerd zou worden als een "returnee" van Europa en hierdoor een verhoogd risico op ontvoering zou lopen. Immers blijkt dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt en kan verwacht worden dat je kennis van deze taal snel verhoogd kan worden indien nodig gezien jouw jonge leeftijd en het feit dat je ouders moedertaalsprekers zijn." Door in het verzoekschrift louter enkele passages uit algemene rapporten aan te halen, zonder deze te betrekken op hun eigen, concrete persoonlijke situatie, slagen verzoekende partijen er niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 blijkt overigens dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die schoolgaande kinderen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch dat er rekening dient te worden gehouden met - en dat het afhankelijk is van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak.

De vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Gelet op de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, maken verzoekende partijen in casu niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van hun profiel als schoolgaande kinderen een verhoogd risico lopen op vervolging. Ook door het louter herhalen van de verklaringen die hun moeder hierover heeft afgelegd, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en zij blijven hiertoe in gebreke.

Met betrekking tot het argument van verzoekende partijen dat zij niet naar Afghanistan willen terugkeren omdat zij daar een hoofddoek en lange kledij zouden moeten dragen, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat hierin geen intentionele bedreiging kan worden gevonden van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe in de bestreden beslissingen:

"Er dient te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar jouw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die je gekend hebt tijdens jouw verblijf in België, niet volstaat om in jouw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Er dient tevens op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en je toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan het feit dat je lange kledij en een hoofddoek niet leuk vindt en graag een korte broek en kledij met korte mouwen wil dragen en geen hoofddoek niet als een fundamenteel recht worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is en is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande motieven gelden bovendien evenzeer voor de verklaring van verzoekende partijen dat zij in Afghanistan niet aan dansen, zwemmen, sport en toneel kunnen doen, activiteiten die eerste verzoekster in België wel beoefent. Daarbij komt dat, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat "de sociale attitudes ten opzichte (van) de plaats van meisjes en vrouwen in Afghanistan minstens in stedelijke gebieden

losser geworden zijn” en dat er volgens deze informatie “doorheen het land vrouwenteams (bestaan) voor handbal, voetbal, volleybal, basketbal, judo, karate, taekwondo, hockey, cricket, schaken, powerlifting en andere sporten die compatibel zijn met de Afghaanse en islamitische cultuur en tradities” en dat er in Mazar-e-Sharif “onder meer een skateboardingschool (is) voor meisjes en jongens” en dat er “in steden zoals Kabul, Herat en Mazar-e-Sharif gyms, sportclubs, parken en zelfs zwembaden (zijn) voor vrouwen”.

Gelet op deze motieven, die verzoekende partijen niet weerleggen of ontcrachten middels het voorleggen van (recentere) andersluidende informatie, voeren verzoekende partijen niet dienstig aan dat eerste verzoekster in België verschillende activiteiten kan uitoefenen die in Afghanistan voor meisjes niet zijn toegelaten. Door zich te beperken tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn, doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen aangevoerde argumenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven van de bestreden beslissingen aan te tonen.

Over het argument van verzoekende partijen dat zij in België willen blijven omdat ze hier naar school gaan en hier vrienden en vriendinnen hebben, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen het volgende:

“Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vrees van verzoekende partijen om jong te moeten trouwen, wordt in de bestreden beslissingen op het volgende gewezen:

“Aangaande de vrees van jouw moeder dat jij, je zus of broer jong zullen moeten trouwen (CGVS 1812233, p. 9, 10, 11 en CGVS 1812233D, p. 6) dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is die ze geenszins heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Je moeder verklaarde dat ze getrouwd is toen ze 16 jaar was omdat haar ouders dit zo beslist hadden (CGVS 1812233, p. 11), tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming verklaarde ze echter dat ze 17 of 18 jaar oud was toen ze trouwde (CGVS 1592131B, p. 2). Jouw moeder verklaarde voorts dat zowel zij als jouw vader niet willen dat jij jong trouwt (CGVS 1812233, p. 10, 11). Gevraagd wat haar doet denken dat jij en je zus jong zouden moeten trouwen gezien zij en haar echtgenoot dit niet willen, antwoordde ze dat de situatie in Afghanistan zo is en dat ouders ook omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren (CGVS 1812233, p. 11). Ook over je broer zegt ze dat hij niet zal kunnen studeren en gedwongen zou worden om te trouwen omdat jullie familie geen geld heeft voor studies (CGVS 1812233D, p. 6). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan er echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat jouw familie in geval van terugkeer naar Afghanistan in precaire financiële omstandigheden zou verkeren. Bijgevolg slaagde je moeder er niet in aannemelijk te maken dat jij, je zus of broer op jonge leeftijd zouden moeten trouwen.”

Verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot een herhaling van hun verklaringen hierover en hun eigen standpunt, namelijk dat hun moeder ook jong is moeten trouwen, dat de situatie in Afghanistan zo is en dat hun ouders omwille van financiële problemen verplicht zijn om het te laten gebeuren, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun asielrelaas weerleggen verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Aldus maken verzoekende partijen hun vrees voor vervolging niet aannemelijk. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hen afgelegde verklaringen. Ten slotte kan uit de vaststelling dat het (thans) in Afghanistan zeldzaam is dat meisjes van twintig jaar ongehuwd zijn niet zonder meer worden afgeleid dat eerste en tweede verzoekster, die respectievelijk acht en zes jaar oud zijn, bij een terugkeer naar hun land van herkomst verplicht zouden worden om voor het bereiken van de leeftijd twintig jaar te huwen.

Inzake de verwestering van verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“Jouw moeder wierp in jouw hoofde ook op dat je verwesterd bent (CGVS 1812233, p. 9). Gevraagd wat ze daarmee bedoelt zei ze dat je de Farsi taal onvoldoende machtig bent, dat je niets weet over jullie

religie en dat je geen contact hebt met jullie familie in Afghanistan (CGVS 1812233, p. 9). Met betrekking tot jouw talenkennis dient vooreerst herhaald te worden dat je wel een zekere kennis van het Farsi hebt, dit blijkt uit het feit dat je met je ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Gevraagd of jij en je broer en zus geen Farsi zouden kunnen leren als het nodig is, jullie slaagden er immers wel in op korte tijd Nederlands te leren, zei je moeder dat het moeilijk zal zijn voor jullie (CGVS 1812233, p. 10). Op de vraag waarom jullie moeilijkheden zouden hebben om de taal te leren, antwoordde ze dat het omwille van de taalverandering is en dat het moeilijk zal zijn voor jullie om Nederlands op te geven en Farsi te leren (CGVS 1812233, p. 10), wat een bijzonder vage en weinig overtuigende verklaring is.

Met betrekking tot jouw gebrek aan kennis over de islam dient opgemerkt te worden dat dit niet louter een gevolg is van jouw verblijf in België, maar evenzeer van het feit dat jouw ouders, die sjiitische moslims zijn, jullie niets vertellen over deze religie omdat jij, je broer en zus nog klein zijn en jullie focus op school ligt (CGVS 1812233C, p. 5). Het CGVS is dan ook van oordeel dat je familie desgewenst in staat moet zijn je de nodige kennis over de islam bij te brengen op het niveau van een kind, en dat je je kennis van het geloof verder kan verdiepen indien nodig in Afghanistan. Met betrekking tot je moeders verklaring dat je geen contact hebt met je familie in Afghanistan moet vooreerst opgemerkt worden dat je ouders wel nog contact hebben met de familie en dat jij hen groet aan de telefoon wanneer je ouders hen bellen (CGVS 1812233, p. 6). Het CGVS merkt voorts op dat een gebrek aan contact of een beperkt contact met familie in jouw land van herkomst, een beperkte talenkennis en een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kunnen beschouwd worden. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar jouw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat je bij een terugkeer naar jouw herkomstland de religie en taal (verder) zou moeten leren en de banden met je familie in Afghanistan opnieuw zou moeten opbouwen geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in jouw hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de opmerking van jouw advocaat, met name dat het CGVS rekening moet houden met de verwestering van jou, je broer en zus bij jullie functioneren in de Afgaanse maatschappij en dat de vraag moet gesteld worden of jullie kunnen verbergen dat jullie in Europa opgroeiden (CGVS 1812233, p. 13), dient opgemerkt te worden dat noch jijzelf, noch je moeder aantonen en geenszins aannemelijk maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van je verblijf in Europa anders/als verwesterd gepercipieerd en alzo geïsoleerd zal worden. Er werd op geen enkele manier concreet aangetoond dat jouw verblijf in Europa van jou een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat je je leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat jij, als achtjarig meisje, omwille van jouw verblijf in België, je niet in de stad Mazar-e-Sharif zou kunnen vestigen met jouw gezin. Men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar jij echter in gebreke blijft. Je moeder haalde aan dat je in Afghanistan niet aanvaard zal worden door de gemeenschap omwille van je kledij en taal (CGVS 1812233, p. 10), hierboven werd reeds uitgelegd waarom dit niet aannemelijk is."

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen niet dat de commissaris-generaal erkent dat eerste verzoekster haar eigen moedertaal niet voldoende machtig is. De commissaris-generaal stelt immers dat eerste verzoekster wel een zekere kennis van het Farsi heeft en dat dit blijkt uit het feit dat zij met haar ouders zowel Farsi als Nederlands spreekt. Door te stellen dat het "buiten kijf" staat dat zij moeilijkheden zullen kennen, slagen verzoekende partijen het motief in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van hun moeder dat zij moeilijkheden zouden hebben omwille van de taalverandering en dat het moeilijk zal zijn voor hen om Nederlands op te geven en Farsi te leren bijzonder vaag en weinig overtuigend zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de Raad meent dat kan verwacht worden dat de kennis van verzoekende partijen van het Farsi snel verhoogd kan worden indien nodig, gezien hun jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken.

Waar verzoekende partijen stellen dat de commissaris-generaal dient te beoordelen wat de impact is van het gegeven dat zij thans geen kennis hebben van de islam, gaan zij eraan voorbij dat hierover in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat een gebrek aan kennis van religie niet als teken van verwestering kan worden beschouwd en dat het feit dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Afghanistan de religie (verder) zouden moeten leren geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in hun hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de argumentatie van verzoekende partijen over de verklaring van hun moeder dat eerste verzoekster geen contact zou hebben met haar familie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat de ouders van verzoekende partijen nog (telefonisch) contact hebben met hun familie in Afghanistan en dat verzoekende partijen hun familie dan kort groeten (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, p. 6). Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd

waar zij stellen dat zij geen band meer hebben met hun land van herkomst. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij dermate verwesterd zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen en dat zij, als minderjarige sjiitische verwesterde moslims die bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende normen en (gewoonte-)regels zullen schenden, behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de goede integratie van verzoekende partijen in België, bevatten de bestreden beslissingen de volgende overwegingen:

“Betreffende jouw goede integratie in België dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen of die van je moeder blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. De vaststelling dat jij in België naar school gaat, deelneemt aan sportieve en culturele activiteiten, Nederlands spreekt en hier vrienden en vriendinnen in de lokale gemeenschap hebt, betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.”

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dat ze geen of onvoldoende herinneringen hebben aan een ander land dan België, slagen verzoekende partijen er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partijen blijven wat dit betreft evenwel in gebreke.

De door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde brieven en getuigenissen van hun school, van de ouders van klasgenoten en van vrijwilligers, de brief van hun juridische begeleider in het opvangcentrum, de foto's en hun schoolrapporten (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten') kunnen de voorgaande appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal overweegt hierover terecht dat deze documenten geen betrekking hebben op de door verzoekende partijen ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging, dat ze hoogstens een aanwijzing vormen van hun integratie in België en dat ze mogelijk kunnen worden aangevoerd in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar niet volstaan om verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of om hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekende partijen betogen niet te begrijpen waarom deze documenten hun verwestering niet kunnen aantonen, doch zij laten na in concreto aan te tonen op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Uit deze stukken, die verzoekende partijen overigens nogmaals voegen bij het verzoekschrift, blijkt weliswaar de uitstekende integratie van verzoekende partijen in de Belgische samenleving, doch verzoekende partijen tonen niet in concreto aan - en de Raad ziet niet in - op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Hetzelfde kan worden gesteld over de bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde getuigenverklaringen (aanvullende nota verzoekende partijen, stukken 2-4).

Aangaande de verwijzingen van verzoekende partijen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, benadrukt de Raad ten slotte dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afgaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekende partijen dienen hun vrees dienaangaande in concreto aannemelijk te maken. Er dient dus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. In casu maken verzoekende partijen hun verklaarde risicoprofiel echter niet in concreto aannemelijk. Zij beperken zich louter tot een algemene verwijzing naar hun verblijf en integratie in België en tot het voorleggen van de voornoemde brieven, getuigenissen, foto's en schoolrapporten waaruit deze integratie blijkt, doch hiermee tonen zij niet aan dat hun verblijf in België sinds oktober 2015 van hen dusdanig verwesterde kinderen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Aldus maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen.

Wat betreft het door verzoekende partijen op het CGVS neergelegde begeleidingsverslag van het Yuneco Careteam, waaruit blijkt dat er aan verzoekende partijen en hun ouders een psychosociale

begeleiding aangeboden werd van 20 maart 2018 tot 2 juli 2018 (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten'), wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

"Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jullie situatie, kan dit verslag op geen enkele wijze bovenstaande analyse veranderen. De enige concrete inhoudelijke vaststelling in dit verslag is immers dat jij en je gezinsleden stress ervaren. Bovendien merkt het CGVS op dat volgens het verslag de begeleiding in de verkennende fase is gebleven aangezien er slechts enkele sessies zijn geweest met jullie gezin."

Hetzelfde kan worden gesteld over het door verzoekende partijen bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van de netwerkpsychiater van Yuneco GG-Jeugdnet Vlaams Brabant van 22 mei 2018 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4).

Ook uit de door verzoekende partijen bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde attesten van 12 november 2018 in verband met hulpverlening die zij en hun ouders krijgen (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1) blijkt dat verzoekende partijen stress ervaren, doch deze vaststelling vermag de voorgaande motieven niet om te buigen.

Wat betreft de elementen die tweede verzoekster met betrekking tot haar specifieke situatie voor het CGVS had ingeroepen, wordt in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Je herinnert je je niets meer van Afghanistan (CGVS, p. 3). Je verklaarde dat je niet naar Afghanistan wil gaan omdat het niet leuk is in Afghanistan, er wordt met name gevochten in Afghanistan (CGVS, p. 3). Je weet niet welke andere dingen er niet leuk zijn in Afghanistan (CGVS, p. 3). Uit jouw verklaringen blijkt dat je in Afghanistan de algemene veiligheidssituatie vreest. Dit houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, religie, nationaliteit, politiek of behorende tot een sociale groep) en kan niet leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Er kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat het hier leuk is, zo vind je het leuk om hier naar de speeltuin te gaan (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij België leuk vindt en hier graag naar de speeltuin gaat betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaan niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de elementen die derde verzoeker met betrekking tot zijn specifieke situatie voor het CGVS had ingeroepen, wordt in de derde bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Je verklaarde dat je niet weet waarom je niet naar Afghanistan wil gaan (CGVS, p. 3). Je zei dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen. Uit je verklaringen blijkt dat je geen vrees hebt ten opzichte van Afghanistan. Met betrekking tot je verklaring dat je graag in België wil blijven omdat je hier wil voetballen (CGVS, p. 3) dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Dat jij hier graag wil voetballen betreft elementen die mogelijk aangevoerd kunnen worden in andere in de vreemdelingenwet voorziene procedures, maar volstaat niet om jou te erkennen als vluchteling of je de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Je moeder legde in het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde verklaringen af over je medische toestand, met name dat je in België bent gevallen van een hoogte en dat de dokters een goedaardige tumor in je hoofd hebben ontdekt (CGVS, p. 4, 5). Ze vreest dat je in Afghanistan geen medische behandeling zal kunnen krijgen als de tumor problemen zou veroorzaken. Je moeder zei tevens dat je kwaad en nerveus wordt sinds je val en dat je hiervoor in behandeling bent bij een psycholoog (CGVS, p. 5). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor jouw situatie, is het feit dat je een goedaardige tumor hebt en kwaad en nerveus wordt sinds je gevallen bent echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit de verklaringen in jouw hoofde geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dien je voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan je meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in jouw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Met betrekking tot je moeders verklaring dat je niets weet over Afghanistan en je je niets herinnert van Afghanistan (CGVS 1812233D, p. 4) dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde asielmotieven geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de opmerking van je moeder dat kinderen van jouw leeftijd niet naar school gaan in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat jouw zus Z. (...), die ongeveer dezelfde leeftijd had als jij nu hebt in de periode van jullie vertrek uit Afghanistan, in Afghanistan naar de kleuterschool ging (CGVS 1592131B, p. 3). Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan deze bewering.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat je een risico zou lopen op kinderarbeid als het inkomen van je familie onvoldoende is (CGVS 1812233D, p. 7), stelt het CGVS vast dat dit louter een hypothetische bewering is. In de hieronder vermelde beslissing van je zus Z. (...) werd opgemerkt dat jouw familie in Afghanistan welstellend was en dat je moeder geen gegronde redenen aanhaalde waarom je vader niet zou kunnen werken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het CGVS merkt voorts op dat jouw familie aan vaders kant, met wie je ouders nog in contact zijn, nog steeds minstens in het bezit is van een appartementsgebouw (CGVS 1812233D, p. 8), waaruit blijkt dat ze niet in precaire omstandigheden leven. Er zijn bijgevolg geen gegronde redenen om aan te nemen dat jij in geval van terugkeer naar Afghanistan verplicht zou zijn om als kind te werken.

Met betrekking tot de opmerking van je advocaat dat er een risico zou zijn op onder meer eerwraak wanneer je zelf een partner zou kiezen in Afghanistan (CGVS, 1812233D, p. 7), dient opgemerkt te worden dat dit loutere een hypothetische bewering is waarvoor geen enkel concrete aanwijzing is, zeker gezien je nog maar vier jaar oud bent en dus nog lang niet in staat bent om zelf een partner te kiezen.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekende partijen wijzen op het bepaalde in artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en in artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 over het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien is uit het voorgaande genoegzaam gebleken dat verzoekende partijen geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een ernstig veiligheidsrisico lopen indien zij terug naar Afghanistan zouden gaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

(...)”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in het kader van hun huidige, tweede verzoeken om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk dat verzoeker in zijn hoedanigheid als eigenaar van vrachtwagens voor de Amerikanen werkte en hierdoor problemen kreeg met de taliban. Verzoekster haalt tevens aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa als een ongelovige beschouwd zal worden, ten gevolge waarvan zij gedood zal worden (verklaring volgend verzoek M. R. d.d. 25 mei 2019, administratief dossier, stuk 6b, vraag 18).

Daarnaast dient vastgesteld dat verzoekster zich met betrekking tot de vrees die zij inroept ten aanzien van hun kinderen steunt op de motieven die reeds werden aangevoerd in het kader van de eerste verzoeken om internationale bescherming in hoofde van hun minderjarige kinderen alsook in het kader van haar eigen eerste verzoek om internationale bescherming, meer bepaald wijst zij erop dat hun kinderen in België geïntegreerd zijn en hierdoor problemen zullen kennen bij een terugkeer naar Afghanistan, alsook de kans lopen ontvoerd te worden.

Ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers voorts nog volgende documenten voor: zeven kopieën van transportdocumenten, informatie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Balkh en een enveloppe.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het louter poneren en herhalen van een vrees voor vervolging, die reeds in hun vorige verzoeken om internationale bescherming door de Raad werden onderzocht en een theoretisch betoog van de aangehaalde wetsbepalingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de mate dat verzoekers nog hekelen dat de commissaris-generaal een voorwaarde toevoegt aan artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en thans – in tegenstelling tot hun vorige verzoeken om internationale bescherming – wel erkent dat verzoeker soms vrachtwagen deed naar Amerikaanse basissen, doch niet ten gronde heeft onderzocht of dit een reden is om hem internationale bescherming toe te kennen omdat dit *“op zich geen reden is om hem internationale bescherming toe te kennen”*, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Er dient immers opgemerkt dat reeds in verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming geoordeeld werd dat geloof kan worden gehecht aan zijn hoedanigheid als eigenaar en bijgevolg eindverantwoordelijke van vrachtwagens die soms aan Amerikaanse basissen leverden, maar dat zijn associatie met de buitenlandse troepen uitermate beperkt is en zijn verklaringen met betrekking tot de problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn. Door het louter herhalen van deze eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal, slagen verzoekers er bijgevolg allerminst in de pertinente en deugdelijke motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoekers verwijzen naar de documenten die zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming voorleggen, dient erop gewezen dat - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd - de commissaris-generaal hieromtrent op goede gronden overweegt als volgt:

“Wat betreft de transportdocumenten die u heden aanbrengt, moet worden vastgesteld dat deze de eerdere appreciatie van het CGVS ook niet kunnen ombuigen. Ten eerste kan aan dergelijke documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien trok het CGVS het gegeven dat u eigenaar was van trucks en hiermee goederen vervoerde niet in twijfel. Het loutere feit dat u eventueel soms vrachtvervoer deed naar Amerikaanse basissen is op zich geen reden om u internationale bescherming toe te kennen. U dient immers in concreto uw vrees aan te tonen. Nergens haalde u geloofwaardige elementen aan waaruit kon worden afgeleid dat u door de Taliban zou zijn geïdentificeerd. De door u neergelegde transportdocumenten werpen geen ander licht op de zaak. Immers bewijzen deze stukken, die geeneens uw naam vermelden, niet dat de Taliban u zouden hebben willen vermoorden omwille van uw zagezegde betrokkenheid bij dergelijke transporten.”

Het ter terechtzitting bijgebrachte attest van psychotherapeut J. V.O. van 9 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan evenmin een ander licht werpen op de appreciatie van verzoekers' volgende verzoeken om internationale bescherming. Uit het attest blijkt weliswaar dat verzoekers te lijden hebben onder hun onzekerheid over de toekomst, alsook dat zij verklaren overweldigende emoties en stress te hebben ten gevolge van hun verblijf in Afghanistan, hun vlucht naar België en hun huidige situatie, maar nergens hieruit blijkt dat dit het resultaat is van de vermeende vervolgingsfeiten in hun land van herkomst. Bovendien wordt in het attest duidelijk aangegeven dat de psychotherapeut zich voor haar bevindingen steunt op de feiten zoals deze werden uiteengezet door de gezinsleden en het attest dan ook niet kan worden beschouwd als een bewijs van het door hen voorgehouden vluchteloos. Overigens wijst de Raad er nog op dat (psycho-)medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers dienen zich voor de beoordeling van hun medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift benadrukken dat hun re-integratie in de Afghaanse samenleving, na een verblijf in Europa, niet onderzocht is nu verzoekster hieromtrent niet gehoord is, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar verklaring volgend verzoek van 28 mei 2019 bevestigd werd over nieuwe elementen waarop zij internationale bescherming aanvraagt en wat zij precies vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst, maar zij deze vrees voor perceptie als ongelovige slechts aanvoert wanneer er - nadat zij bevestigd werd over nieuwe elementen en documenten - gevraagd wordt naar wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 6b, vragen 15, 17 en 18). Verzoekster beperkte zich daarbij tot het louter aanvoeren dat er in haar gemeenschap in haar land van herkomst de valse perceptie zou ontstaan dat zij ongelovige zou zijn geworden, zonder deze vrees evenwel *in concreto* aan te tonen. Er dient opgemerkt dat het niet aan de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties toekomt om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen, dan wel het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers dienaangaande in hun verzoekschrift evenmin de door hen geschetste vrees *in concreto* aannemelijk maken. Zij komen immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie door te citeren uit het rapport “Home Office. Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceives as “Westernised” van januari 2018, dat geen betrekking heeft op hun persoon en verwijzen op algemene wijze naar hun verblijf in Europa. Nergens uit hun verklaringen is echter gebleken of dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet hebben gewoond. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van hun langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geïdentificeerd zullen

worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hen risico's inhoudt en dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Zo verzoekers in het verzoekschrift nog aanvoeren als volgt: *“Gelet op het en in het licht van de nieuwe elementen kan de verwerende partij dan ook niet meer de verklaringen bij de vorige verzoeken opwerpen, ook niet de verklaring van tweede verzoekster dat zij destijds te kennen had gegeven dat zij het Farsi niet voldoende meester is om haar interview in die taal af te leggen. De verwerende partij vergeet daarbij dat tweede verzoekster bij haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Aan die verklaringen kan thans geen geloof meer worden gehecht, nu tweede verzoekster haar Iraanse nationaliteit aantoot.”*, is het de Raad niet duidelijk waarop dit betoog precies doelt aangezien verzoeksters Afghaanse nationaliteit noch heden, noch in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming in twijfel wordt getrokken.

2.3.8. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Balkh in het bijzonder wordt in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) nog terecht gesteld als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “*INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en de *EASO Country Guidance note: Afghanistan* van mei 2018.*

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan

te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high profiel" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.”

Met het louter betwisten van dit besluit, het aanvoeren dat het geweld in Afghanistan sterk is toegenomen en het citeren uit een rapport, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER